

این کتاب از کلام عربین و معجزه کلام خدا را فیه و طولی و شکرش
 شریف کلام مجرب و کلام بلاغت نظام فصاحت التمام
 بیایه تمام عربی و فارسی و ترکی و سبک بیایه

تحفہ لغوی

ابوالمسلم محمد نوری بیاضاب پڑش و خانہ عربین و فارسی و ترکی

بنی سجاد علیہ السلام و مطهره دام فلسفه و روح
 حسب فرمایش جناب ابوالکلام محمد الدین جلالی عرف سید محمد شایخ
 صاحب کتب و طواری برکاتی بحسن اهتمام و توفیق شایع علی غفر له
 بر طبق نامی واقع بر بنی طبع شد

از شعر حکمت و از مین لبتا بسرا

این شاه نگار عزیزین محبوبه باد رخسار آینه روطی سنگ شاهان و شیرین
نقش و مجموعه کلام بلاغت نظام عسکری و پارتی دارد و مسخره است ام واری

سب فراتش جناب ابوالبرکات محمد بن جلالی در سنه سلک شاه شاهی است
کثری قادی برکاتی بحسن اهتمام سید محمد نثار علی عنقرصد توفیق اله

مطبع ناویرسی واقع بریل و رونی در سنه ۱۲۸۴

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللهم صل على الرسول وآل الرسول وبارك وسلم أجمعين
الحمد لله نور النور أعزنا المقصود والصلوات والسلام على
السيد أحمد النور وعلى آله وصحبه وأولاده إلى يوم الدين

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

في نعت النبي صلى الله تعالى عليه وسلم وأجمعين

وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى نَبِيِّهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى نَبِيِّهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى نَبِيِّهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى نَبِيِّهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ	وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى نَبِيِّهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى نَبِيِّهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى نَبِيِّهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى نَبِيِّهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
--	--

يَا رَسُولَ اللَّهِ جَبَلٌ هَآكُنَا	يَا حَبِيبَ اللَّهِ حَبِيبٌ قَانَا
يَا لَيْلَى اللَّهِ هَذِبْ نَفْسَنَا	يَا نَبِيَّ اللَّهِ صِلْ بَا لَنَا
يَا مَنَاسِكُ الْحَجَّجِ هَجْرٌ هَجْرَانَا	هَوْنَانَا حَقِيلٌ لَنَا أَمَا لَنَا
يَا مَنَاسِكُ الْكِبَالِ وَيَا صَاحِبَ الظُّفْرِ	مِنْ فَضْلِكَ الشَّرِيفِ لَقَدْ كَرَّمْ لِبَشَرِ
لَا تَكُنْ لِمُعْتَبِرٍ كَمَا أَلَيْتَ أَهْلَهَا	بعد از خدا بزرگ تویی قصه مختصر
يَا ذَا كَيْلِ الْبُرْقِ وَيَا أَفْضَلَ الْبَشَرِ	مِنْ أَمْرِكَ الْمُنِيفِ لَقَدْ كَشَفَ لِقَمَرِ
لَا يَفِيدُ الْمَدِجُ كَمَا كَانَ مَنَازِلُهُ	بعد از خدا بزرگ تویی قصه مختصر
يَا دَافِعَ الْبِلَاءِ وَيَا مَافِعَ الْفَضَرِ	مِنْ حُكْمِكَ الْقَوِيِّ كَهَذَا كَمْ الْمَدَارِ
لَا تَدْرِ كَيْفَ الْعَقْرِ كَيْفَ مَبُوعِي الْفُتُورِ	بعد از خدا بزرگ تویی قصه مختصر
يَا مَافِعَ الدَّمَارِ وَيَا مَافِعَ الْبَشَرِ	فَكَجَاءَ مِنْ دُعَاؤِكَ كَيْفَ الْفُتُورِ
لَا فَتَنَهُمُ الْفِتْنُومُ كَمَا كَانَ حَقِّقُهُ	بعد از خدا بزرگ تویی قصه مختصر
يَا وَاسِعَ الْعَطَاءِ وَيَا دَافِعَ الْخَطَرِ	مَكْشُورُكَ الْمُنِيفِ لَقَدْ أَنْظَرَ الْحَجَرَ
لَا تَدْرِ كَيْفَ الْعَبْقِ سَنَابِرُ قَلْبِكَ	بعد از خدا بزرگ تویی قصه مختصر
يَا مُسَبِّلَ الْأَلْبَةِ وَيَا هَادِي الْبَشَرِ	مِنْ جُودِكَ الْجَمِيلِ لَقَدْ أَمَرَ الْمَهْدَرِ
لَمْ يَدْرِ كَيْفَ الْفَتَا سَلَامٌ لَكَ دَرَكُ الْمَلِكِ	بعد از خدا بزرگ تویی قصه مختصر
يَا صَاحِبَ الصَّرَافَةِ وَيَا مَسْدُورَ الْبَشَرِ	مِنْ حُكْمِكَ الْجَمِيلِ لَقَدْ أَخَذَ سَفَرِ
نُورُكَ لَكَ مَسَامِي الْقَوْلِ مَدْحُكَ	بعد از خدا بزرگ تویی قصه مختصر
أَبُو بَكْرٍ أَمَا مَا لَحِقَ	عَدِيْقُكَ فَقَرُّ الْفُتُورِ
نَبِيٌّ جَاءَ بِالْضِدْفِ	وَصِدِّيْقِي الَّذِي صَدَّقَ

وَمَا أَدْرَاكَ ذَلِكَ مَا عَمَّا	تَعَسَّرَ اللَّهُ دَا عَمَّا
فَعَمُّ رَسَادِ نَا عَمَّا	بِهِ عَمَرَاتُ مَرْبُوعٍ هُدًى
شَدِيدَتَيْنَا وَمَلَّتِنَا	وَعَمَّتِ الْفِي غَفًى
يُنْبِلُ مُمًى وَخَيْرُهُمَا	فَمَا جُدَّ بَابُهُ أَبَدًا
وَلِي حُبُّكَ رَحْمَةً	عَلَيْكَ بِغَفَرٍ نَفَا
مَلَاذُ الشَّرْعِ وَالْحِكْمَةِ	رَضَى مَرْتَضَى يَا نَحْو
تَنَالِ لِمَا أَبَتْ بِكَ مِنَ الْحِسَابِ	أَحْسَبُ أَمَّةً أَبَتْ التَّفَاعُلَا
فَلَا يُجَدِّي وَبَلَّ مِنْ بَابِ	وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَ ظَنِّهِ عَاجِلٌ

في المناجاة

وَمَا لِي مِنْ سَبِيلٍ إِلَى نَعْلَا	إِلَهِي كُنْتُ مِنْ أَهْلِ الصَّلَاةِ
تَهْنِئِ لِحُجْرَتِي يَا رَبَّ الْجَبَا	فَأَجْعَلْ رَحْمَةً مِنْ لَدُنِّي
أَمَّا نَاكَ فَيَا كَلَامِي فِيهِ	إِلَهِي أُنَبِّئُ فِي كُلِّ آيَةٍ
وَحِطِّي لَهَا لِي خَيْرٌ فِيهِ	إِلَهِي لِي مِنْ كُلِّ ذَنْبٍ
لِيَجْنِ دَا أَمَّا لِي فَكُلُّ فِيهِ	إِلَهِي أُنَبِّئُ فِي كُلِّ بَيْتٍ
لِيَقْبَلَنَا لِي خَيْرٌ فِيهِ	وَأَكْبِدْ لِي يَا وَهَامُ الْفُسُونِ
دَلِيلًا وَاعْتِمَادًا لِي فِيهِ	إِلَهِي دُلَّنِي فِي كُلِّ خَيْرٍ
دَوَامًا سِرًّا لِي فِيهِ	إِلَهِي لِي لِلنَّاسِ قُرْبًا
فَأَقْبَلْ نِعَمَ يُؤَخَّرُ يَا نَحْوِي	إِلَهِي كُنْتُ مِنْ أَهْلِ التَّوَكُّلِ
يَا قَدِيرًا لِي خَيْرًا لِي فِيهِ	وَأَجْعَلْ نِعَمًا مِنْ بَرِّكَ فِي

أَلَيْسَ خَلْقِي كَرَمٍ وَأَنْتَ خَلْقِي	أَلَيْسَ خَلْقِي كَرَمٍ وَأَنْتَ خَلْقِي
مَرْجُوتٌ عَطَاءٌ مِنْ لَدُنِّكَ	مَرْجُوتٌ عَطَاءٌ مِنْ لَدُنِّكَ
مَعَالِكَ عَلَى نَوَازِلٍ لَكَ أَلْهَا	مَعَالِكَ عَلَى نَوَازِلٍ لَكَ أَلْهَا
جَالِسًا لِي نَوَازِلٌ لَكَ أَلْهَا	جَالِسًا لِي نَوَازِلٌ لَكَ أَلْهَا
فَارْحَمْ عَبْدَكَ يَا رَحِيمٌ وَمُجَدِّدُ	فَارْحَمْ عَبْدَكَ يَا رَحِيمٌ وَمُجَدِّدُ
الْعَالَمِينَ يَوْمَ يُجْزَى حَسَبَ أَعْمَالِهِمْ	الْعَالَمِينَ يَوْمَ يُجْزَى حَسَبَ أَعْمَالِهِمْ
فَإِنْ مَدَدْتَ مَا يَرْجُو فَاذْكُرْ	فَإِنْ مَدَدْتَ مَا يَرْجُو فَاذْكُرْ
الْعَالِمِينَ فَالْكَافِرِينَ عَصَاكَ	الْعَالِمِينَ فَالْكَافِرِينَ عَصَاكَ
فَإِنْ تَغْفِرْ فَمَا هِيَ مِنْكَ يَدٌ عَا	فَإِنْ تَغْفِرْ فَمَا هِيَ مِنْكَ يَدٌ عَا
الْعَالِمِينَ فَارَبُّ الْعَبْدِ الْهَلَاكَا	الْعَالِمِينَ فَارَبُّ الْعَبْدِ الْهَلَاكَا
فَإِنْ تَصْفَحْ فَانْتَ بِهَذَا رَوْفٌ	فَإِنْ تَصْفَحْ فَانْتَ بِهَذَا رَوْفٌ
أَنَا كَمَا أَنْتَ يَا سَرِيفَ أَنَا كَمَا	أَنَا كَمَا أَنْتَ يَا سَرِيفَ أَنَا كَمَا
فَإِنْ تَرْفُقْ فَانْتَ وَلِيُّ ذُلِّ الْهَلَاكَا	فَإِنْ تَرْفُقْ فَانْتَ وَلِيُّ ذُلِّ الْهَلَاكَا
إِلَهِي أَحِبْ عَبْدَكَ إِذْ دَعَاكَ	إِلَهِي أَحِبْ عَبْدَكَ إِذْ دَعَاكَ
فَإِنْ تُشْكِي فَانْتَ بِهَذَا جَدِيدُ	فَإِنْ تُشْكِي فَانْتَ بِهَذَا جَدِيدُ

في المواعظ

حَادِثَاتُ الْفَضَاءِ تَأْخُذُكَ	حَادِثَاتُ الْفَضَاءِ تَأْخُذُكَ
يَا أَخِي كُلَّ مَرَجٍ لَيْسَ فَانَ	يَا أَخِي كُلَّ مَرَجٍ لَيْسَ فَانَ
قِيلَ إِنَّ الْفَتَى سَهَابٌ لَيْسَ	قِيلَ إِنَّ الْفَتَى سَهَابٌ لَيْسَ
إِنَّكَ لَا تَذَارِفُهُ شَامِلَةٌ	إِنَّكَ لَا تَذَارِفُهُ شَامِلَةٌ
هَمٌّ يَكْفَانُ هَامُ تَدْرِي عُرَايُنَ	هَمٌّ يَكْفَانُ هَامُ تَدْرِي عُرَايُنَ
لَيْسَ الْخَوْفُ سَابِكَةً	لَيْسَ الْخَوْفُ سَابِكَةً

قُلْتُ لَكِنْ شَهِيدُ الْعِشْرِ	حَيْهَ الْجَنَانِ مَا لَكَ
قَدْ أَخَاطَ الْحَمَامُ بِالْمَشْكَا	فِيكَ يَا أَرْضَ مَنْ قَتَلِي وَدَلَّ
يُلِيَّ أَلَمْ يَفِيَا بِسَهْمِي فَكَا	مِنْ قَتْلِي أَلَمْ تَقْضَا فِكْرِي كَا
أَكَا مَلِكُ دُنْيَا رَنْ عَصِيكَ	سَتَلْعَى فِي الْعِقَابِ وَفِي الْعَدَا
سَأَتِيكَ الْمَدِينَةُ عَقَبِي	قَدْ عَمَّا الْكَفِيبِ مِنْ تَوَابِ
أَلَا يَا صَاحِبَ الْعَرْشِ لَدْفِي	سَلْوَ خُذْ عَقَبِي مِنْ فَرَاشِ
فَإِنْ أَكْبَبْتَ عَرَسًا لَا يَدَا	تَأْهَبُ لِلْمَعَادِ مِنَ الْمَحَاشِ
أَلَا يَا كَوْنِي أَوْجِعْ عِي	سَتَصْلِمُ عَقَبِي فِي تَوَابِ
لَهُ شَأْنٌ بَدِيْعٌ كُلُّ أَلِ	فَدَنَّا لِلَّهِ مَا هُوَ فِي الْمَرْوَابِ
أَلَا يَا بَابَ الشَّرِّ لَدْفِي	تَقَادُمِ الشَّرِّ إِلَى الْخَيْرِ
فَلَا شَأْنٌ فِي غَدْرِي وَكَرِي	وَلَوْ هُوَ لَمَنْ أَنْعَمَ مِنْ خَيْرِ
فِي الْغَيْبِ	
أَوْ مِنْ الْهَجْرِ وَكَرِيَاتِ	أَخْرِجْ رُوحِي لِصَحْفِي بَاتِ
مَا رَغِبَ نَفْسِي إِلَى غَيْرِكُمْ	أَشْهَدُ بِاللَّهِ وَأَيَاتِي
طَبْتُ مِنَ الْوَعْدِ وَكَدَاتِي	مَرَّحَ قَلْبِي بِحَالِي وَآتِي
مَا شَغَفَ نَفْسِي سِوَاكُمْ	أَحْلِفُ بِاللَّهِ وَأَيَاتِي
أَوْ مِنْ الْأَثَرِ وَقَدَاتِي	أَخْرِقْ جِسْمِي بِحَرَائِي
لَا يَرُدُّ نَفْسِي سِوَاكُمْ	أَسْأَلُ بِاللَّهِ وَأَيَاتِي
سَأَلْتُ طِفْلًا عَلَى جُبَيْلِ	يَوْمَ تَوَدَّكَ وَأَشْرَكَ

فَقُلْتُ مَا أَتَمُّكَ فَقَالَ تَوَسَّأُ	فَقُلْتُ تَوَسَّأُ فَقَالَ لَا لَا
لَطَمْتُ وَجْهًا عَلَى سَرِيرٍ	يَكُونُ لَيْسَ وَالْجَمَاعُ لَا
فَقُلْتُ مَا أَتَمُّكَ فَقَالَ حُصْرًا	فَقُلْتُ حُصْرًا فَقَالَ لَا لَا
أَيُّهَا الظَّالِمُونَ سَكِرَ طَرِيقُ	هَلْ تَرَايَ كَيْفَ كُنْتُمْ لِكُرِّ اللَّهِ
أَيُّهَا الْعَارِفُونَ مَسَدٌ فِيهِ	هَلْ تَرَايَ كَيْفَ كُنْتُمْ لِكُرِّ اللَّهِ

کلام فارسی

زاده طبع پر نور و برخی از مسایرات و مولفات حضور

دعا کن در دلم یاعلی ابن ابیطالب	را کن یاسے بندم یاعلی ابن ابیطالب
سر سبز یکم حال این کیس نمی پس	بیایست سر گنم یاعلی ابن ابیطالب
قصه رفعت نبود نور سے را	کین همه نظم نور بار نوشت
ماجرای ست از حقیقت دل	کز پی نذر آن نگار نوشت
بجز اینای جنس هم مشرب	سخن چند آیدار نوشت
تا زمانیکه مرا روح روان خواهد بود	نام آن جان جهان در زبان خواهد بود
هر گمانیکه در آن جاوید شایان کنی	دائما کعبه ابرار جهان خواهد بود
و از غلوه من روز قیامت این لب	دست من باشد و دامن تپان خواهد بود
نوری اندر غم آن یار نشان سوزید	نیرت ممکن که دگر نام و نشان خواهد بود
دیده ات هر دگر آن تا نگران خواهد بود	یاری پرده چشم تو نهان خواهد بود
و ای حرام که اگر پرده ز رخ بردای	نیرت ممکن که مرا تابان خواهد بود

دشمن را مَشَهان نَمَد و گدا را هوس آنکه	هر زمان مهربیم مولش جان خواهد بود
نوریا وقت زبون ست دم از زمر	که مرا حال چنین ست و چنان خواهد بود
بگفتای مرا بد نام کردند	بنا کامی مرا خود کام کردند
به بیداری مرا کشند و رفتند	بخیل گشتن کان سر نام کردند
لباس جور و جفا بر من به کردند	بسان صید اندر دام کردند
بزار می پیشین من مد سر نهادیم	برائے قتل اذن عام کردند
چو نور می عاشق زل زو حزن	چرا از وصل خود نا کام کردند
ز خاصان ستر گوناگون برگرد	بزرگ مویا، بیرون آمد
ز جان پرش کن آن تیرنگ را	که در دل چون گشت چون برگرد
تجلی تعین را چه گویم	که چون بود و چه گشت چون برگرد
گهی پستی شد و دل بد و تو پس	گهی بیدل شد و مجنون برگرد
گهی عاشق بحسن خوشتن شد	ز بیزنگی بزرگ و گون برگرد
چو نور می ناظم اسرار گشته	بنزد عساکران موزون برگرد
بعض مردان خدا ز حمت بود	حب ایشان بر سر رحمت بود
گر شوی موصی ز مردان خدا	مسکن و ما دایم توجنت بود
گر شوی تو عبد رحمن رحیم	بنده توجنت و راحت بود
گر شوی تو یار شیطان رحیم	در خور تو دوزخ و نعمت بود
گر تو نور می را معین خود کنی	در دو عالم مر ترا رحمت بود
آهسته سخن گفتن بایار چه خوش باد	در کبر کشی کردن هر بار چه خوش باد

<p>عشق را نازم انا گویان با قسرا آرد جلوه تو می فریب زاهد ویرینه را دارا مزاج میسدا نند سرداران عشق زاهدان میگزیم چاره از عشقم کدام کار نور می را بهجران دانی تا حاکم</p>	<p>ست و لا یتقل کند هم بر سر دار آرد لقه جان بر کف نهاده سحر باز آرد ز آنکه دار این قوم را تا بام دل آرد گمدم بگرفته بر شب پیش خواب آرد آه از عشق مردن بخسین باز آرد</p>
<p>من بگویت یا علی افتاده ام فریاد رس از ولایت هر ولی فیض ولایت یافته</p>	<p>آه عصبان محلی افتاده ام فریاد رس صاحب فیض جلی افتاده ام فریاد رس</p>
<p>یا علی شیر خدایا مرخصی فریاد رس یا علی گفتی که در مانی بغیرادت رسم</p>	<p>والی مشکاک یا مرخصی فریاد رس بندۀ در مانده را یا مرخصی فریاد رس</p>
<p>مرحبا یا سید آل رسول چشم دارم بگو ذات پاک تو</p>	<p>رحم فرماید آل رسول پرده بکشاید آل رسول</p>
<p>شیدانی لقاء جمال محمد یوم رقصان بیاد مبرقعات و براتے خاک</p>	<p>ما بنده محمد و آل محمد یوم چون دزه در هوا آید مال محمد یوم</p>
<p>هر چه دارم جز تو قربانت کنم گر ترا دارم که یار صادقی آرزو دارم که بوسم پائی تو گر برانم خانه خدام تو گر بنیازی بنوری بکنظر</p>	<p>هر چه دارم زیر فرمانت کنم اندر دل پینه پنهان کنم خوشتر را محو فرمانت کنم هر چه دارم نذر هاجان کنم جان و دل را فدای تو کنم</p>
<p>و اما شورشن دل غنی و پنهان کردم</p>	<p>ملک دل بنمای تو و پنهان کردم</p>

<p>شکر لعل که جان را بتوقیران کردم چو من از دیده دل بارش بالان کردم جان خود را چون مشا رفیع جیلان کردم با چشمم توز شیشه نهار فارغیم با کوسه توز کوچ و بازار فارغیم مجنون بخت گشته وانه کار فارغیم مسکن خراب کرده و از دایره فارغیم در ذوق عشق از سر و دستا فارغیم از بیع و ارسا و از بازار فارغیم</p>	<p>فرقت گرچه زین تاب و توان بردوسه پارامی جگم رفت بسلاب مشکا نور جانے دگر می فستم از رحمت او بار دوسه توز جلوه گلنار فارغیم یا موسی توز رشته ز تار فارغیم عقله که داشتیم یکا یک بر عشق خانه تپوگزاشته در کوسه تو میقم بر اوج چرخ رفت کلاه تهمان بود مالی که داشت نور بغارت بر عشق</p>
<p>الامان از سوز حیران الامان الامان از شیر مرغان الامان المدد اے لطف جان الامان خواهم از بهر تو هر آن الامان ای پناهی مستمندان الامان</p>	<p>الامان از جور جانان الامان الغیاث ادرتغ ابرو سے صنم من ندارم طاقت ظلم و ستم چون ندارم طاقت حیران تو الکرم بر حال نوری الکرم</p>
<p>ز آتش غم سوختن بر جور جانان درین خاک بر سر نخستن با آه سوزان درین از فراق یار باشد زار و گریان درین آتش اندر سینه سوزان شکل حیران درین سینه بریان چشم گریان چاک دامن درین</p>	<p>چیت دانی عاشقی گریان و خندان درین عاشقی آسان نباشد خسته بچان درین عاشقی در وی شیشه درمان و قتل و قصاص عاشقی سوز درونی جان که از عاشقان روی عاشق زرد باشد و فراق دلستان</p>

<p>خون دل عاشق بسیار و بیکار اندر فراق عقل عاشق مات باشد در فراق جان بالتف غیبی به نوری گفت حال عاشقی</p>	<p>از وصال یار باشد شاد و فرحان سستین آه و ناله بر زبان در یاد جانان سستین مادّه هوکے بر زبان چون خسته حالان سستین</p>
<p>عاشقی رسمیت کاندر یاد جانان سستین عاشقی نوری ست تابان در درون عاشقان عاشقی بحری مستی پائین ز سر کردگار با خبر باشی ز تیر سیر فی الدل العزیز چون فنا گشتی بذات پاک احمد پاک باش شاد و شادان باش ای نوری بنور عشق</p>	<p>جان و تن را سوختن بر دید جان سستین شاد باشد عاشقان بانوتا بان سستین جذب الیه خشک و در بر بحر عثمان سستین زلزلیت بالی در جهان مثل شهیدان سستین تخوش بود اندر جهان انوار یان سستین خوشترست از نیکوئی چون نیکو دران سستین</p>
<p>عاشقی نیست مگر فانی جهان بودن عاشقی چیست بجان بنده جانان بودن خواهی نیست جزین خسته دلان در دل دل آموخته از سلسله جنبانی عشق نور می از عشق جگر سوز مبارک آباد</p>	<p>جان کسی را سزاوار کردن و بجان بودن جان از آن دگر می کردن بجان بودن دل فدای دست عشق کردن گریان بودن صورت زلف تو ای شوخ پنهان بودن روز و شب صبح و مساء دل زان بودن</p>
<p>ابرو می تو بیخ فانی من ای باد صبا بگو بجانان از مهر نظیر سیرت من کن پروانه صفت بجان شام لبه ای تو پارهای یا قوت</p>	<p>مهرگان تو خوار منتر من یک خطه بیا بتقل من ای عقد که کشای مشک من خوش آمدی شمع من وندان تو گوهر دل من</p>

<p>ای پر کشتای محفل من ای رفته قشع محفل من یک لحوبیا بمحفل من</p>	<p>مجنون تو ام خطایم ای بس سیمای تو شد سراج کبر ای شوخ بر من باد تو می</p>
<p>حرفی قلبه بالسمه و ن و مانند سیه موهوم و منظر لعید نصهر عما یقوتون حضور بقدر لای حیات مسکن بعیش لدر هر فرحان و مقنون</p>	<p>مرایض الحشوق و مخزون نیدانم طبیب از ار خود را رقیبان از و صالت بی نصیبان یسا اینجا بر قدر رحم فرما تو نور می مستی و شرابی الیوا سے</p>
<p>جای پایت گری افلاک کن سینه از نار محبت خاک کن اندرون را از کدورت پاک کن سینه از تیغ خجلی چاک کن از دوی گمزه روان پاک کن</p>	<p>قلب خود را سوز پاک کن روح دل را صاف و از غیر پاک گر تر از نسیق باشد ای رفیق نور خای نور و حدت با نگر سوز خای سوز نور می بخور</p>
<p>جمله عالم مویابی و در جبال خوشین یک نگاه می مهر افکن از نوال خوشین از جهان فارغ شوئی تکمال خوشین چون بمیرم زنده داری و خیال خوشین گر تو نور می را نوازی از وصال خوشین</p>	<p>گر بطرز عارفان داری خیال خوشین آرزو داریم شاه از کرامت های تو گر بسره عاشقی باشد تر علم و خبر یا آهی وقت جا نمکند کنی آسان ای شه شاهان رفیض تو چه جام حیرت</p>
<p>معدن علم و حیا حضرت غوث الثقلین</p>	<p>محران جود و سخا حضرت غوث الثقلین</p>

مرد میدان بقا حضرت غوث الثقلین	شافخ روز جزا حضرت غوث الثقلین
والی ہر دوسرا حضرت غوث الثقلین	خضر راہ نما حضرت غوث الثقلین
کعبہ صدق و صفا حضرت غوث الثقلین	قبلہ شاوگردا حضرت غوث الثقلین
ماہی بحر بقیا حضرت غوث الثقلین	قانی ذات خدا حضرت غوث الثقلین
صایر کرب و بلا حضرت غوث الثقلین	دافع درد و غما حضرت غوث الثقلین
قائم غلیم و جفا حضرت غوث الثقلین	ماہی مکر و دغا حضرت غوث الثقلین
سایح بحر فنا حضرت غوث الثقلین	ملک ملک و لا حضرت غوث الثقلین
واقف سر خدا حضرت غوث الثقلین	مخزن فیض و عطا حضرت غوث الثقلین
صاحب فرود عبا حضرت غوث الثقلین	سرور شاہ و گردا حضرت غوث الثقلین
بنیع خود و عطا حضرت غوث الثقلین	واقف رفقا حضرت غوث الثقلین
گوہر روح خدا حضرت غوث الثقلین	ختم برجہ حضرت غوث الثقلین
دستگیر مہم جا حضرت غوث الثقلین	نور یار مرشد ما حضرت غوث الثقلین
جملہ خوابان جهان ہندو سے تو	جان من اے جان خدا گرو سے تو
مست و مہوشم بیا دیو سے تو	من چہ داغ و دل کجا شد جان کجا
لطف کن اے لطف کن جان تو سے تو	خاک گشتم تا نہی پا بر سرم
دار و می این جملہ خاک کو سے تو	درد ما دارد دل جان و جگر
بوسہ خواہد زکوۃ از دست تو	ہست نور می از گردایان درت
یک نظر اندر جمال رو سے تو	چشم دارم از نوال رو سے تو
گو ز کاتب وہ زمسال تو سے تو	دست بکشایان و امان ما

<p>یکبار به سر من ز دل خود بریدم آخر چه شد که دامن از من کشیده</p>	<p>ای یار چه بین من از من چه دیده اول جفا نمودی و دادی غم و الم</p>
<p>به سخت سروری پاینده باشی بر گاه خدا شرمند باشی گروه عاشقان بر کنده باشی خوش آنوقتیکه تو باینده باشی الهی دایم در خنده باشی بغیره خاندان بر کنده باشی قلب عاشقان تانده باشی الهی تا پذیرنده باشی که یکدم عنشین بنده باشی الهی در جهان خوشه باشی صد مسلمان کشته می ریزد میری جانها نه تنها میرد خمیه با خود بر که صحرا میرد سخت مشکل اگر از ما میرد اگر نیند سجا با میرد</p>	<p>پینکی همچو پاکان زنده باشی به بیداری کشتی گر عاشقان لبخونی یک نظمی بعالم مرا عرضی ست با تو از عشق به بیداری مرا کشتی در فتنی لبخونی همچو معنوقان در آفتی بخوبی همچو انوار آسمانی تیر ظلم و مرا صبرست زیبا ز بهی قسمت اگر باشد میسر تو نور می بلای خوش کنی بغیر ای نگار من به بلحا میرد هیچ میدانی که جان عالمی با طناب عشق دل آراسته است صبر و شکنج گرز مارفت بر و چشم نوری طالب دیدار است</p>
<p>زینت عرش برین سید ایشانم غوث اعظم شریک افسر ایشانم</p>	<p>شاه عالم نمی ناس و نادانم رحم فرمان زار و پریشانم</p>

نظر مهر بن مرشد دوران مدد	نبش فیض و کرم فیض رسان عالم
لطف فرما بن خوار و پریشان مدد	درو عالم بکس غیر ندارم کاری
جلوه فرما بن مستی و غریبان مدد	دورم از منزل مقصود نمی یابم راه
خضر و یاسی کرم و غریبان مدد	من ناچیز سرسپهر پریشان عالم
والی ملک جنان مهر و خشان مدد	می سیه کارم و حیرت زده کار خودم
ما و تابان مدد و مهر و خشان مدد	شمر سارم از تبه کاری خود و ظلمت
رحم کن بهر خدا خاضع و رحمن مدد	قبله و کعبه سلطان و دو عالم هستی
شاه عالم مدد و حاکم دوران مدد	انتظار نظارت من نور می را
ای خداجو و خدا بین و خدا دان مدد	اعتماد کرم است من نور می را

چاکر دی قرار من چه کردی	الا ای کلزار من چه کردی
که با خاک مزار من چه کردی	گناه هم گزینشی با تو گویم
بن ای یار غار من چه کردی	تن خالی من برباد دادی
که با جسم نزار من چه کردی	آرزوی نیاری با تو گویم
چه کردی نو بهار من چه کردی	ز خاطر محو کردی بوی الفت
ستم کردی نگار من چه کردی	نفسی رشته الفت ز عاشق
زبید کردی بکار من چه کردی	بیروی عقل نور می را بغیر

مثنویات

بچان شده ایم در جدائی	ای سرور بهمن کجائی
نور رخ خویش گر نیائی	معدوم شود دل سیاهی

<p>یک لحظه بیا بسوزد عشق از بهر لب رسیده جانم مشتاق جمال خود نمودی ای سرور انبیا خدا را بنمای بگوئی خویش را بنمای تو نور خود بپوری</p>	<p>تا دور شود حجاب لایحی جانا تو بیا که زنده مانم آرام و سکون دل بودی بنما بنما جمال ما را تا دست در مرا پناه جو تا زود شود مرا بصوری</p>
<p>فدا می حسن مهر دیان چه نام است جمالی دارد و هم با جمال است</p>	<p>نهیبد عشق مگر دیان کدام است قتل مجسینان ذی کمال است</p>
<p>عمر مثل نخل است با اصل علی ولی هست آن را غر ساختی جرم و عصیان رحمت باشد مرا سر و پناه خافل از امر و نواهی گویم زار و مالان سخت جین فر شمرم شمرم شمرم شمر عفو جریان لطف خدایان ز آنکه خود فرموده لا تقنطوا بی نصیب از رحمت شایسته فضل تو باشد شفاعت من</p>	<p>مهر و خمر را بگو بگر اصل چرخ بود و چشم بر آفتاب یک زمانم نیست ما را در جهان نفس اماره مرا کرده تها منهک اندر ملاهی بوده ام بر در آمد بنده ناچیز تو خشم دارم با که گویم حال زار بر درت آمد که اسمی بی وفار بخششت خواهی امید از فضل بجز عالم تو بے پایان شده نفس من گرفت شایسته</p>

چشم دارم از برای مصطفی
آرزو دارم بوقت جانکنی
اندر آن ساعت که این حق می

ز سادات معراج پری نشین
شکستہ بزدان احمد رسید
ز راہ دین خون چو شد روان

معاً محو کردند روح الالین
چنین کرد و سرعت پیراهین
چو افکند یوسف بجا و عمیق

ز سر و بیک لحد روح الهی
 پنیم سافت غرض بجا
 نشاند ارای سنگه در آن

پرو فرزند را کرد و قربان خلیل
که در بیم خلیف است شاهد برین
سنگین بنیاده برگردنش

سلامت ببرند حضرت خلیل
چو فرود مردود بهر گزند
بتر می برید روح الامین

بہشت چہ حاجت بداری بگو

ختم بر ایمان کنی عمر مرا
از شتر ابلیس یا بزم آیتی
جانم بالقرآن ایمانم بری

بأنواع واقسام گویم این
ولی خاک ایران خون نشانیست
چنان وقت جبریل آمد و آن

نیفتا و قطرہ بر سوز مین
کہ تا سنبه روید بر سوز مین
دران چاه بر گزنگشہ غریق

سپاہِ بالا بروئے زمین
امان و ادا و ادران جامعہ
نگہ و نشہ ملائکہ برآں

عوض کیشے آمد زرب طیل
چنان زدش و در دم الا
روان شد خلق و اگر کش

پسر الفضل خدا جلیل
خلیل خدا و آتش فکند
ز سدره بیابان لغزش زمین

لیفتا کہ حاجت ندارم بتو

بگفتا پیامت رسانم بدوست
 درین گفتگو بود روح الامین
 بنا کردند ذات العساو
 نهاده در آن باغ اول قدم
 چنان گشت تعجیل در قبض جان
 بگفتم همه امشد سحر آن
 دیگر بنوازدن بیان زمان
 بگویم مثالی خوش آینه تر
 چنین گفت معراج رکاب
 نشانای چنین لغزنا و مباد
 بیانی دیگر محرم و غافل
 بعلم الهی حواله کنی
 مرا عشق کست در دل با جانی
 حجاب صورتی زیبا صفائی
 براتوقا بزم روح در وانی
 گویم جانش بلی خوشتر جان
 پریر و حسینه در جمالی
 ز دل مهر و زبان آراهم بر
 شده چون رائه و شیشه آن

بگفتا که خود آگه از عالم اوست
 که آن ناز گل ارشد بر زمین
 پس دید او رفت آن نامراد
 هم اندم رسیده بمملک عدم
 که پاست دگر مانده بیرون آن
 که از سحر سحر ارج یابی نشان
 زمانه شد ختم بر کن و کان
 که تا بر تو مکشوف گردد خبر
 نظرم بر حسن راد و دل
 اگر باشد آن را بیای بیاد
 چو نب خدا بوداگر عاقلی
 چه یار اگر اسرار اودم زنی
 حسینه دلربای خوش بیانی
 جمیل و خوشترست ینک دل
 نه تنها جان من جان جهان
 جهان حسن را شیرین دانی
 جانش بدو بر پیش پای
 پیشش نیستم زنده : مرده
 بدای دلم خالق و ناله و آه

دلم پر خونِ حسنِ اوست هر دم
 چه حسنِ اوست برقی خیز جان
 ز بهر حسنِ که عالم هست جان
 اگر روشنی نه بینم بے حجاب
 غمِ حسنِ خدا داده بان ماه
 بملکِ لبری زینده مرد س
 کجا ماند صوری بعد دیدن
 بجز اندک عشق نیست بجا
 خوش آن کو شد فدا سبکِ کثر
 کجائی اے خلیلِ آخر کجائی
 نگاہی از تو میخواستم گاهی
 خدارا ز خونِ نسابه لوری
 خوش آنکس که دارد منگ تو
 نه آنکس که دارد ترا دوستدار
 اگر جان خود بر تو قربان کنم
 ترا نجات و دولت خدا داد باد
 هر ادر قیامت چه پرسد خدا
 بگویم که پروردگارم خدا
 وزان پس ترا پیش پروردگار

نمازده در بدن روح و روانم
 چه حسنِ اوست ز نسیب بزم امکان
 خداوند حقیقت را نه انسان
 دلم بریان شود مثل کباب
 بحسنِ پاکه اوصد خوشال الله
 بحسنِ خوشنشین تنها و فرد س
 بے از دل رسیده آر میدن
 زاجدادم رسید این ارشاد
 شنیدند رائد شش زار و خفاش
 خوش آنوقت که رو خود نمائی
 اگر آن باشد مرا هر دم نیاست
 نمازده در روشنای عبور می
 دلش را بسوزد و جلا تو
 بر و باد رحمت زیر پروردگار
 دل خود بدان شاد و فرخنده
 جهان از تو جاوید آباد باد
 چه آورده به سیر روز جزا
 محمد نبی خاتم الانبیاست
 نایم گویم بهین است یار

اسیدت مارا بخشند خدا
 چه گویم خداوند هر دو بسدا
 نظر انگشتی گریزند که حدیث
 خداوند داده تر حسن خلق
 زهرت کی بر فروز این دم
 اگر کار خشت کی آسان شود
 به نوری صوری خیش و قرار

بخال هندوت از جان تمام
 اگر ماسن کنی بدشاق و پیمان
 کجائی اے صنم آخر کجائی
 به نوری یک نظر کا فیتنه پاک

با تو و رزم محبت امیر جان
 سر نهم بر پائے تو فخرم مین
 من تمام طاقت پیران تو
 چون کنم عزم سفر بر لقا
 نشا و باشی تا بمانی در جهان

دائما وقف کنه امانده ام
 تو چشمه انت مرا باشد چراغ
 گر بیا به فالین جانها بمن

بجو که ما است با صد صفا
 چه خوشن قریدت غنا ترا
 همه زر کنی از نگاه جمید
 بخلق که هرگز نباشد محلی
 که حدت پیشه یاب کلیم
 بر سحر لولت چه نقصان شود
 دلش از فراق بود اقرار

کجا یام ترا آجان سپارم
 بجان و دل شوم پابند احسان
 ز شیدا این چنان غافل چرخ
 بعالم دایما باشی تو دلدار

تو گر بر می و آن خسته فلان
 تانہ بینی سوئے من بنام حرمین
 بنجیر از من متوقربان تو
 اگر بنیم روئے تو یام بقا
 من نمانم تو بانی جسادان

حافیت از کار خود و امانده ام
 بو تو زلفت تازه میدار و داغ
 تانہ بنیم کے رو و جاغم زین

چشم جاغم بر زده دیدارنت
 صد نیم بجران کعبه او من کجا
 بجزو بار ابا کرده ضعیف
 از جمال خویش محروم مکن
 چون مر بخشی همه جرم و خطا
 گر بخانی از ره محسوس و کرم
 شاد باشی فارغ و ایمن که من
 بندوسته خود گمر اسازی صنم
 گریبائی در جیاتم یک زمان
 گردارم مال دنیا سے دنی
 بادشاهی منو شاہی ترا
 صد نذران شکر واجب بزبان
 پیش اسے دل تا توانی در فراق
 گر لبوسته محبت داری نظر
 بے محبت تو نہ بینی ہوسے من
 زندگی بہتر نہ باشد بے وصال
 شہد بے صبری بہن عالم چنین
 ہرچہ غنیمت از محبت یاد دار
 بے خبر بستی تو از حال درد

رحم کردن بر غریبان کار است
 رحم فرما سے حبیب با صفا
 با کہ گوید حال خود را این نجف
 مر حبا سے شاید بیشتر سخن
 اجر یابی از جناب کبریا
 و ارائی از عطا و رنج و غم
 آن کنم با تو کہ باران با حین
 جان فشانم عقل پاشم دل بزم
 پیشکش سازم متاع و دھان
 نذر آرم نقد جان را غنی
 ناگہ از خدمت گردن بجا
 گر بنیم یک دست ای جان جان
 صبر باید تا بتسانی در فراق
 و از ہم از ہجر و غم غف غلظ
 تا گوارم عمر خود را بے من
 راست گویم با تو این قانون
 زار و گریہم دلم غم ساز
 ختم کردم برد غافلین ہزار
 استغنیاء اللہ عما یفترون

قتل کردی بے سبب انتقام	تا بدمانی تو اسے مالی مقام
گر تو نوری را نوازی بگزینان	اجرای از خداست و دهرسان
صد هزاران فضل نوری پارسد	جمله نذر است و باشد تا ابد
گر چه من سوسو ننگه کردم	نامست عمر خود سپید کردم
تو برین نامست سیاه بین	کرم خویش برین گناه بین
رباعیات	
در خدمت دوستان من بشن ترس	راضی برضا و ناز من باش ترس
گر هر دو جهان شکن جان تو شود	بیخوف باستان من باش ترس
ای در صفت عفو تو حیران که در	وز خسروی جهان که ای تو به
هم درد بگیرد و دو اهرم تو دمی	شاد تو بلطف خویش بر گردی
ای شاه رسل که در شد آمدی	در یوم جزا حامی بر تنگ ویدی
بے زاد باند ام پریشان عالم	فریاد رسا خد بیدی خد بیدی
یار بیل صاف روح اگاهم ده	ذکر شبنام که سحر گاهم ده
در پیش خود اول زد وئی بگوین	و آگاه ز کیستی بخود را هم ده
یار بر زرو مال سدا هم نکنی	شنان زمانه قبله گاهم نکنی
این قلب سیه منیر کردی ز کرم	با قلب منیر و سپاهم نکنی
یار بے محتاج و بے توانیم نکنی	چیز خود بهر کس گدایم نکنی
این چهره من عزیز کردی ز کرم	یار بے عزیز و مستلیم نکنی
یار بگو کرم کن که پریشان نشوم	محتاج امید و وزیران نشوم

یک لحظه نگاه مهربان برین	تا سحر نفس بد شیطان نشوم
یک لحظه نگاه تو ای بنده نواز	وز بنده تمام عمر شایم و نیاز
بهیبت کجا حال دل من شنوی	حالت چو زلف تو پریشان داری
قطعات	
بودم روی و شاد می خندیدم	و در فضا تنه حیات دهر جوان
گفتمش خوش شو که قلب شود	عیش بار خج زیر این گردان
گفت دایم دله عنایت رب	چه عجب گر کند من احسان
چایچه در سراق موسم حج	بود گریایی و زاری ناله گشتان
گفتمش غم مخور که عود کند	عید قسربان و قیوم قربان
گفت ترسم بقاشو و ناپدید	ورنه عید ست دایم با جهان
بلبله و افکار می مایید	هجر ابر بهار در لیستان
گفتمش غم مکن که باز آید	انچه هستی هجر او گریان
گفت ترسم تمام گرد و عمر	ورنه خود جمله سال فیت خزان
خداوند اقرار دکن هر بلارا	فرست از بهر در دیار و ارا
بحق عزت و جباه محمد	خجل گردان تو بد خوانان مارا
الهی شاد و در جان دار مارا	ز رحمت دور داری هر بلارا
بحق هر دو چشمان محمد	منور ساز قلبی ضیا را
ز آمد تو قوت چشم دارم	ضعیفم یار رسول ایله ضعیفم
بجانم یک نگاهه لطف فرما	بلطف کن لطیفی منو کشم

نذر و ثواب بار مجرب قوری	نجف با رسول الله خفیم
سه صد و پنجاه و شش باغ و شاد	او لیا حق بود اندر جهان
کم نگر و وزیرین عدد هرگز زان	انجمن گفت که ده سال کان
سه صد و بطل است در نشان بنگار	پس چل ابدال شاه انور جان
هفت سیاح از امیر حکمران	بنج او دادند از ایشان بگمان
سه عدد در اور میوان اقطاب دین	وان یکس باقی توادر اغوش خوان
مرشد ماسید آل رسول	عالم حق افسر سرقی قول
مادر او بود فضل فاطمه	شاه ما از همه دوستان مل
بود آن مولی سلام محبه دین	عارف کامل چو اجداد و اصول
از ظهور او حسن باختر شد	رفت زینجا که در جنت نزول
شد ظهورش از نام حسین	کرد از رحمت خدا و اقبال قول
گشت از افضال زهر او علی	نور پاک احمد می او اوصول
قلب و از حبیب حق پر ضیا	شد به نور فاطمه بنت رسول
از ضیاء آل احمد شاه دین	پیر ضیاء حضرت آل رسول
داد او را آل بابر کاست حق	حق تعالی کرد ایشان را قبول
هست بنده بوالحسین از آل	گشت او را دولت و عزت شمول
از پی ختم رسالت شاه دین	شد به قوری مرقا و حصول

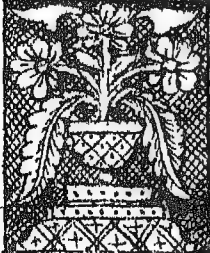
بقیه غزلیات فان العود الیهم اول باختر نسیمت دارد

نور صلیبی روشن نگاه کرد و چشم
لباس مرافقه سوزنده آگروه

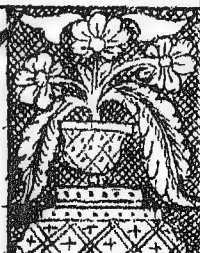
<p>بکاک جان مبارک باد شاهو کرد و پدید بعیش و کامرانی جان پناهو کرد و پدید بعیش جاودانی رسم و راهی کرد و پدید بسا داد و تعالی سوز آسب کرد و پدید باه و گریه در هجران سپاس کرد و پدید</p>	<p>چه می پرسی ز من نام و نشان غنچ کامل را خوشان و فیتنه بنیم رویارای قدم خود از آن روزی که گشته سیر لاهوتی مرصع چه می پرسی ز من ایدل نشان شان چوئی بیا نوری که ملک وصل را مفتوح خواهد کرد</p>
<p>جان برده و جاسم گشت جانانه چنین باید در حالت خود حیران دیوانه چنین باید ناخزده ز جایم برو پیاده چنین باید از هر چنین گنجی ویرانه چنین باید آن شخص منور را پروانه چنین باید</p>	<p>صد جان بنگار گشت ستاره چنین باید که در دم و گه ارا که جاسم و گه جیان نایده خیال او شورش بدلم انداخت از ناز و نوشین اندول غم گینم نوری ز حال تو میسوزد و می سازد</p>
<p>مارا بجفائے تو وفا می نرید خفا که ترا عفو و عطا می نرید لاریب بن جسم ترا می نرید لے فکر مشورت و حامی نرید</p>	<p>آئی که ترا جور و جفا می نرید گیرم که ز دستم همه بد می نرید هر چند سیه کاریم از حد بر نرید باله پنهان نیست محبت نوری</p>
<p>نظر کن بجمال تو رسیدن نه هم ذوق این نور کسے از بچیدن نه هم تا قیامت بکس غیر رسیدن نه هم حاش لعل که سر سوسے تو دیدن نه هم لعل الله که من خال تو دیدن نه هم</p>	<p>چو کس را غم عشق تو چشیدن نه هم خیر را بر تو مهر تو رسیدن نه هم گر مرا وصل تو یک خطه سیر آید عوض دید تو که ملک جهانم بخشند اگر مشک و گل حمله بخال تو دهند</p>

روح را نیز قریب تو رسد ندم	نور بجان رود و لذت دیدن برود
بهر جان شور در دل بود شب جایکه منم	خداوند چه محفل بود شب جایکه من بودم
جفا کار سے مقابل بود شب جایکه منم	سہی سر جو جانے دو در پنج طرفہ طرار
راستی سخت مشکل بود شب جایکه منم	سچے نگار سے شوخ طبع سخت عیار
محرم شب محفل بود شب جایکه منم	مرا ز می سے لوری ز نور مصطفیٰ شک
از فنا سوئے بقا من خیمہ را برپا کنم	وقت آن آمد کہ خود را والد و شیدا کنم
غرم سوئے ساکنان عالم اعلیٰ کنم	وقت آن آمد کہ ابن جاتم زن باشد جدا
باریقاں ہوتیت سیران صحرایم کنم	آیہ انی انا اللہ قصد بیرونی نمود
این خیالات حقائق را بخود انشا کنم	در ک عقلی را القرب معرفت سازم بہم
از دوئی شو پر خنجر تا بخود می القا کنم	از خودی شو خنجر تا بخود می گردد پدید
اندرون قلب قصر لامکان پیدا کنم	لا و الا چون گویم ہر زبان و ہر مکان
در بیابان حقیقت ہر روز اکجا کنم	مرکب نہ سکا و الا مید و انم اینان
با صدا ہے ہوت گوشش را شنوا کنم	شورش را بقی محی صد شور درون
ظایر روح معید مادہ عنقا کنم	مرغ جان من بقصد طیر خون پر میرند
دارہ قوسین را اوقب بہ او آد کنم	دورہ اول باخسر میرسانم ایغریز
از فراق چار صادق وصل را مید کنم	باوہ الفت ز ساقی ابرا فونشیدام
من از ان ساقی برحق قبضہا لیاقت کنم	مست و مہر شام و گر چون سگاہ شد نو
از وصال حال مرتبت پیدا کنم	آفت ہجران سلسر قلب رمی رخت
رسول عطیہ مند نشین قاب قوسیت	ز ہے شانے جیسے سید قبول کوینے

امیر سید عالی نژاد سے جبکہ سبطینے	شفیق عاشقان حاجت رور خلق کوینے
شفیق ماغریبان و رسول النبی وجانی	محمد احمد مرسل ہمہ زمینے بلا یغینے
وحید و احید و حامد سرور طبیبانی	طیب دامنے روحانی درو آرد و آریںے
نصیر و ناصر مت حبیب پاک رحمانی	بنی آدم و عالم زہے محبوب سیر دانی
رسول النبی وجانی قریب ذات سبحانی	سرور جان خاصانی فواو طبیبانی
ز قوت نور نور نور عزت عزت عزت	زہے عزو نہتے نور و عجب سلطانانی
غریب عاجز و مکین غلام بنوا توری	بتو و اوامید لطف و رحمت پاک سلطانانی
زہے شان کمال شہوا خیل خاصانے	ارخ خیر اور اموالے علی علی علی شانے
علی مرتضیٰ شیر خدا دریا تے فیضانے	شرفیہ دو جہانے کعبہ فیضان عرفانے
میتس مجلس نشی شمیم روح پاکانے	شفیق جان خاصانے رفیق انہی جانے
تو فوری یوم آخرت شد رحمت جان غلامانی	کہ از نور تو لائے علی ہستی بسانے
بگو حال خزن ایدل پیش شاہ جیلانی	محب سرور عالم زہے محبوب سبحانی
اگر خواہی کہ یابی منزلت از قرب بزرانی	بیانو خاک راہ پیر سپر ان غوث بزانی
تیسل ہل و حدت سرور سرور اعرافانی	برجست ظل عظیم بصورت مرتضیٰ نانی
سر سرور وحدت خاصہ و مقبول بانی	عجے عارف کہ احیا کرد ارکان مسلمانی
بگو فوری تو از دل بگو شش طلب بانی	امیر کشور خلعت محیط ستر انسانی

کلام اردو

دور آنکھوں سے بین اور دل میں ہر طور کا	ساری دنیا سے نرالا ہے یہ پروا اور نہ
دل کی آنکھوں سے کرے کوئی تماشا اونکا	مگر دیدہ خاصہ سے ہے پروا اونکا
آہ اب ڈھونڈھنے جائیں تو کدھر جائیں	جلوہ تجھ میں بھی نہیں ایدل شیدا اونکا
خسر کے غم میں مبارک ہو عہد کو ماتم	عہد ہے ہلکا کہ دیکھینگے تماشا اونکا
دیکھ ہی کیونکے کشتی نعل سے مشتاق تھا	لاکھ پروں میں رہے جلوہ رسیا اونکا
انتظار دل مشتاق کی کچھ حد نہ رہی	کیا قیامت کو کہیں وعدہ فرما اونکا
چھڑو تو تھوڑی جگہ ملو بھی محشر والو	دور سے دیکھنے آئے ہیں تماشا اونکا
طور پر ہیں نہ وہ کہیں میں نہ میرے دہن	نور کیا اور بھی ہو کوئی ٹھکانا اونکا
واہ کیا کہنا تمہارے وعدہ دیدار کا	جس سے دل ٹھہر ہوا ہو خبر کیسے ہمارا
تو بھی چل کر دیکھ آ خالی کہ اب وہ کتنے	پاس سے منہ تک رہتے ہیں سب ہمارا
آنند دل کا لیے بیٹھے ہیں ہم بھی منتظر	ہاں کہاں ہے غلغلے کے جلوہ خسار کا
رخصت سیوچن مرت بین دی صیاد نے	پوچھنے جائیں تپا کس سے رہ گلاز کا
نور سے تو دور کیوں کھینچا ہوا جان میں	پاس کچھ تو جا ہیے تھا عاشق بہار کا
سُنکے عاشق کی خیر باد دیا اچھا ہوا	مجھے تو فرمایئے کچھ امین کیا اچھا ہوا
آب خیر شربت دیدار پیاسے ہیں	در و درخت کا علاج اے دلربا اچھا ہوا
کیون جناب دل نہ کہتے تھو نہ کہیے اس کچھ	ایک کہہ اپنے کیا کچھ سنا اچھا ہوا
مرگ عاشق کی خبر سن کر دیوں کہنے لگے	روز کے در و مصیبت سے چھٹا اچھا ہوا
نور سے اکڑے وہ سب صیبت کٹ گئی	لو مبارک خرم تیغ جب کرا اچھا ہوا
سوز الفت سے سجا کا اثر پیدا کیا	جب گنا سر شمع کا بار و گریہ کیا

<p>یہ محبت نے مرے دل میں اثر پیدا کیا بچھڑ کر دنیا کو اس کو چھوین گھر پیدا کیا</p>	
<p>گدا ہوں حسینوں کے ناز و آدا فدائی ہوں اندازِ زور و جفا</p>	
<p>جہاں و جان میں قربان محمد ہمارے واسطے ہو نعمتِ خلد محمد خاص بندہ ہو خدا کا محمد شافع روزِ جزا ہو محمد زیرِ فرمانِ خدا ہو یہ کیونکر نارد و سبز ہو آنِ زاد ملاک پر نہ کیونکر ہو بزرگی تمنا باغِ جنت کی یہی ہے محمد کی صفت قرآن میں آئی خدا نے فور سے اپنے بناا تنائے پاک نور می کس طرح ہو</p>	<p>جہاں جان ہی سرِ آن محمد کہ ہم میں ترلہ خواراں محمد خدا کے بعد ہوشاں محمد یہی کہتا ہو قرآنِ محمد خدا کی زیرِ فرمانِ محمد کہ ہم سب میں غلامانِ محمد کہ ہو جبریل در بانِ محمد کہ ہو وقف غلامانِ محمد سمجھ لو اس سے تم نشانِ محمد یہی جی سے جان لو نشانِ محمد کہاں ہم اور کہاں شانِ محمد</p>
<p>رکھتا ہو نہایت مرضِ حبسِ تباں در د جب نیکی بیمارِ غمِ حسد کے دم پر دل پر جو گزرتی ہو وہ کیونکر کہوں ازلے ہاتھ اڑکا کوئی اس دلِ ریخو پر رکھ سے آنا نہیں عشق کی حالت پر ترس آہ پیش تو چہاں شرحِ دم حالتِ نوری</p>	<p>ہو موجِ خونِ بنکے رگ دے میں روا در تب پوچھئے بیٹھے ہو کہ ہوتا ہو کہاں در اب درد بھی کہتے ہوئے کرنی ہو زبان در میں غمش میں ہوں وہ پوچھتے ہیں بے زبان در رکھتے نہیں بیمار کا تم کچھ مری جان در آزاد جان ست جہاں سوزِ ہسان در</p>

جوش پر چڑھ جائیگی جیسے جوبن کی بہار
 حسن گل پر کوئی دم تیں بیا داسی چھائیگی
 ہلکوار خود رفتہ آئینہ کو حیران کر دیا
 پھول ہیکے رنگ چمکے دغہائے عشق سے
 جلوہ حسن تاج کیا کہاں کا رنگ سل
 رشک گلشن کر دیا خون شہید ناز سے
 پردہ کا کل اٹھا کر چہرہ الزور دکھا
 کس داکسن بات میں کم ہیں مردانہ جگر

اسے دل مضطر خدا کو یاد کر
 کچھ تو ٹوٹے حال میں مدد کر
 اینا بندہ حبان کر آزاد کر
 رحم کہ عاشق پر یا پیدا کر
 اسقدر تکلیف دے صیا د کر
 نور کا دل نور سے آباد کر

جاتے ہو کیوں اس طرح مجھ کو پریشان چھوڑ کر
 کوئی بھی جاتا ہو گھڑتے گھڑین وہاں چھوڑ کر
 اب کہاں جا ہو میری خاک ایجان چھوڑ کر
 چلے یا مقتل سے خاک و خون بن غلط چھوڑ کر
 چلے یا عاشق کو غم اپنے پریشان چھوڑ کر

جو زمین کی ز تو فسر یاد کر
 دل شکستہ نکو دکھا اپنا حال
 بس معاف دے عشق ہی گھر گیا
 چاہئے والوں سے یوں غافل ہو
 اک نظر گلشن دکھالا پھر چین
 امی حال عارض تابان یار

ز اگر گریان سینہ بریان چاکہ اماں چھوڑ کر
 تیرے گان دل سے کتا ہو یہ میرے سینہ میں
 ناز رفتے جلا کر خاک مجھ کو کر دیا
 آہ اسے جلا دیا رسم محبت ہے یہی
 کیوں خفا توری سے ہو کر دشمنوں جالے

<p> جگو ہی رحمت خدا پر ناز آپ کر آئے چین کی اوپر ناز اے بچہ دین تجھ جی پر ناز جگو دین نالہ رسا پر ناز لے آری یار کو ہوا پر ناز کیوں نہ ہو نور اللہ پر ناز </p>	<p> زہد فکری القاب پر ناز ہے پوچھو تو ہم تھا ہی دین جلے ہوئے دین روز غیر دین وہ جگر تھام کر چلے آئے اک سینے کوں خاکسار دینی اونکے زانو پر سر ہو دین </p>
<p> اچھو تم بجا دل سے باقی بس آہ بے تاثیر بس سے بے اثر فریا بس کیا کروں تجھ پر نہیں چلا دل نثارا بس قتل تو ہم ہو چکے کرتا نہیں جلا د بس دیکھ لی ہمت تری اسے خجرو لا د بس دونوں عالم میں ہوا سکو ایک اسکی یاد بس </p>	<p> اک نکر ظلم و ستم بس سے مر جلا د بس یان ہوا جانا ہر دل چین وہ سنستا نہیں وہ اٹھا لینے پر سے اوپر دین اور کمانہ کو ہر وہی بوجھار تیر دین کی ہمارا ش پر کام ہے سخت جانوں کا چلے گا تجھے کیا نور کی بگڑی بنی کا ہو او نہیں ہر دم خیال </p>
<p> کیا دیکھی ہو اے مرے تیغ نظر فروش اب زہر چیتے ہیں تباہ شکر فروش مرتے ہیں آج شوق شہادت میں کوشش یارب کہ صبر ہو وہ مڑے بیشتر فروش مٹی کے مول جاتی ہو چشم گہر فروش کیا جانیے کہ صبر ہو دکان اثر فروش دیکھیں تو پہلے کون بڑھے بیکار فروش </p>	<p> دیکھ تیرے کو چہ میں بیٹھے ہیں سر فروش دیتے ہیں گایان عوض بوسہ تائے لب لہ کوئی خنجر قاتل کو دو خنجر حشاش چشم ناز کو سودا کا جوش ہو اس خاک در کی یاد میں روئیں بھٹ کر مٹھی میں لہذا ہے پھرتی ہو دھما خنجر کھینچے وہ بہت جلا د نور آج </p>

<p> یاد کوئی نہیں تیرے مسلمان کی طرف ہاتھ پھر بڑھنے لگے جب گریبان کی طرف دونوں عالم ہو گئے اس فتنہ کی طرف دیکھ لے لے میرے جوش اراک کی طرف جاؤں میں اسکی گلی میں انگلستان کی طرف پاؤں ٹوٹیں گریبان کی طرف انگلستان کی طرف پاؤں یوں کرتے ہیں قبر شہید کی طرف سولائین ہیں میرجاں شام سحران کی طرف اور ہم یوں دیکھتے رہا ہیں دریا کی طرف چلتے پھرتے جب کبھی آتے وہ نہائی طرف دیکھ لو میرے بھی احوال پریشاں کی طرف نور آتا ہو کوئی گود غریبان کی طرف </p>	<p> ہو گئے سب اس عہد کو دینی ایمان کی طرف پھر کہا دل نے چلو کوہ و بیابان کی طرف کون غفاری کر گیا عاشق بیکس کی طرف لے کوئی دم اور بھی دم اسو شب وصل عزت تو ہی کر انصاف دونوں کو ملا کر عید آنکھیں بچھوٹیں دیکھ کر شکوہ جو دیکھ روئے کشتہ گان عشق کا قاتل ادب ملحوظ رکھ رحم کر نہائی دل پر کوئی اس کا نہیں و فتنہ کو تو کوئی روکے نہ ٹوکے نصیب اور کچھ دن میری میعاد اسیری میں بڑھ جس نگاہ لطف سے تم دیکھتے ہو سوئے غیر ملکے جب خاک میں تو پوچھنے والا ہو کون </p>
<p> سخن کر لیا ہر دل اسی منزل میں رہیں مجھی کو قتل کرتے ہیں مری میں رہیں یہی احسان کیا کم ہو کہ میرے دل میں رہیں مجھے کرتے ہیں بسمل پھر دل میں رہیں وہاں ختم شکر بازوئے قاتل میں رہیں تخلص نور ہو وہ عارف کج دلیں میں رہیں </p>	<p> بھلا ہو خبر دیوں گی جو میرے دل میں رہیں نئی طرز ستم ہو یہ نئے انداز کی الفت سنائے دل دکھانیکا مجھے شکوہ نہیں اُن مزدہ ملتا ہو کیا میرے ترپنے میں کہ قاتل تکلیف کیسا یہاں اس جانفزا مرنے کی لذت میں صبا تجھ سے جودہ پوچھیں تو یوں بستر پنا </p>
<p> اوس کو نہاں دعیان دیکھا ہوں </p>	<p> جدد دیکھا ہوں جہاں دیکھا ہوں </p>

<p>کہ میں سب کو دہم و گمان دیکھتا ہوں تجھے دیکھتا ہوں جہاں دیکھتا ہوں نہاں دیکھتا ہوں عیاں دیکھتا ہوں مگر اسکے دل کو جو ان دیکھتا ہوں</p>	<p>کبھی ماسوا پر نہیں چڑھتا نکھین نہاں و عیاں میں شہو و خفا میں تمہیں تمہیں ہو نہاں و عیاں میں اگرچہ ہوا نور پر ضعیف اب</p>
<p>الہی آنکھ ہو یا عجب و معجز بنے ہر عاقل و فہم نہ معجز دنیا لیتا ہے جس پر مہر گر دون تو معجز کیا کہ لیلے بھی ہو معجز مگر کا نور ہو اسے نور افزون</p>	<p>روان ہے آنکھ سے اک حسیہ خون جو دم بھر وہ دکھا دینا نہ گھٹیں چمکے ہیں کچھ ایسے نور دل میں اگر آتے نظر محل تمہارا نظر آتین جو تیرے دل کے نور</p>
<p>کہ بعد مرگ بھی مضطر تیرا رہا جو نہیں کہ بعد موت بھی مست بہت بقیہ دار ہو نہیں کہ بعد مرگ بھی ملنے کا خواستگار ہو نہیں</p>	<p>فراقی یار سے اس درجہ بیقرار ہو نہیں یہاں بھی چین سے چھوڑا نہ تیری فضا سے وصال یار سے نور میں نا امید ہو نہیں</p>
<p>ہو طاعون کو یا تیری آشیائے میں</p>	<p>صیاد تو ہوا ہے نیا اس زمانے میں</p>
<p>پہچان کر بھی کہتے ہو پہچانتے نہیں</p>	<p>یہ کیا کہا کہ نور کو ہم جانتے نہیں</p>
<p>مگر جو مرنے والے ہیں یہ دھوکہ کپہ کرتے ہیں</p>	<p>سبھی کہتے ہیں اؤں بت سیکو تو جھپٹو</p>
<p>جو حال گزرتا ہے ستم گار سے کہدو لبتہ کوئی مردم دہندار سے کہدو لبتہ یہ حالت مرنی و لہرار سے کہدو اُس یا جفا کار ستم گار سے کہدو</p>	<p>اران مرے دل کا دل آزار سے کہدو وہ کافر و عیار قیامت ہے بلا سے بسے تیرے ٹھہرتا نہیں عاشق کا دل زار بار و دل خمدیدہ نور می کی کہانی</p>

لگا ہون میں سب میں جو پر دے میں تو اور
 خودی کا جو پر دہ اٹھے تو بتا دین
 نہ میں تم سے مخفی نہ تم مجھے پہنان
 یہ میں تو ہوا ہوں یہ میں میں یہ میں ہوں
 سوا تیرے ہو کون کون و مکان میں
 سو دھڑ نور اتحادی ہیں محمد
 دل عشاق میں اے جان کیمیں نہ ہوں
 انھیں خدیب سے رگ جان نے ضیا میں
 راز دل تھے رفیبوں کو جتا یا صدف
 نام جب دیکھتے ہیں تیرا خطوں میں عاشق
 غم رقت کی بلاؤں میں پھنسا ہو نور کی

وہ کہتے نہیں چل اس پار کے
 یہ نیزنگ ہیں جن دلا ر کے
 عیالے میں سب ان کی مگر کے
 جو ہو جائیں نہ کا لہری پار کے
 یہ میر تو میں سب نور دلا ر کے

نظر کچھ نظر میں نہ آیا مجھے
 تو پھر کس نے مجھ کو بنایا مجھے
 یہ کہتے ہیں اک باتوں پر پایا مجھے

جو تیرا کہ ہیں جس راسر کے
 ظہور و خفا و شہود و وجود
 وصال و فراق و حیات و ممات
 وہاں پار کا حال کیونکر بتاؤں
 یہ میں نور کے نور انوار نور

انھوں نے جو جلوہ دکھایا مجھے
 جو لیلے محسن نشین تم نہ تھے
 گما کر وہ نور می کے نور میں

<p>کہ ہو ڈوبتے کا سہارا سنبھالے تو ہو سب نصیب گوارا سنبھالے جو ملے گا ہو سہارا سنبھالے</p>	<p>دکھا دے وہ مرگان خدا مجھے اگر تم محبت سے دیکھو کبھی ترے در سے رہتا نہ ہرگز خدا</p>
<p>مضیٰ توحید مولے کا جانا یاد ہے موت کے آنے سے پہلو کھانا یاد ہے جان دینے کیلئے دکانا یاد ہے قتل کر کے اُسکو کشتہ کھانا یاد ہے</p>	<p>ذکر قلبی بسکومرشد کا تباہا یاد ہے انتظارِ مرگ میں کتنے نہیں ہیں تباہ سیرتِ نبوی پر رکھا ہے شروع تباہ میر قاتل ہو سیاح بھی قاتل نہیں</p>
<p>دورِ غمِ زاق سے کر دورا سنبھالے بہرِ خدا اتفاق سے کر دورا سنبھالے یا نامہر بتا دے وہ میر کی خلا سنبھالے اب پاسِ زاق کے غم سے چھڑا سنبھالے نورِ مکی کی آرزو خدا سے ملا سنبھالے بھر حریف ہو صورت بھی تباہی سنبھالے پہر آنکھوں کی سرخی تو چھپائی نہیں جاتی</p>	<p>دیدارِ اک دکھا اور رسولِ خدا دل کے فریے لطف ہو حاصلِ باکو یا میر سے پاس لے کے دلِ رحیمِ خدا میں زندگی سے دور ہوا تجھ جھوٹا لبزِ جام و کوئی اسے پیرِ میکہ تقصیر میری کوئی تباہی نہیں جاتی ہم حالتِ دل اپنے چھپا نیکو چھپا</p>
<p>اسے دلیلِ عشق اور ہی شہساز ہے یادِ دم کے ساتھ کشمکشِ فونگی ہے پیرا و سطرف کو دل کی تڑپ لوگی ہے</p>	<p>جو زلفِ عارضِ جانان کو ہم سمجھ بھاتا ہے فکروں کی لاکھ دل میں نگ و دوگی ہے گو شمعِ سان وہ زمِ جہان میں بجھ جاتا ہے</p>
<p>مرا پورا محمد مصطفیٰ ہے وہی تاب و توانِ اولیا ہے</p>	<p>مرا محبوبِ محبوبِ خدا ہے وہی روحِ روانِ انبیا ہے</p>

<p> رسولوں میں وہی ہے بڑا ہے لقب اور کا خاتم الانبیا ہے اوس کی شان لولاک لسا ہے یہی تو مغفرت کا آسرا ہے جو غنمی سے ہو اور سپر کھلا ہے کی کو مرتبہ ایسا بلا ہے زبان پر میری نام مصطفیٰ ہے خدا کے بعد وہ سب بڑا ہے اوس کے نور کو سجدہ کیا ہے مگر مقصود نور مصطفیٰ ہے اوس کی کوئی یہ سجدہ ہوا ہے کہ وہ محمود و ممدوح خدا ہے نبوت کا اُنسی پر خاتمہ ہے قیامت میں شفیع اُن کو کیا ہے کہ سایہ تک جُدا رکھا گیا ہے گناہوں نے مجھے سُوا کیا ہے وجاہت کا تمہیں منہبلا ہے اُنہیں سے ابتدا و انتہا ہے </p>	<p> مرا مولے نبی الانبیا ہے خدا نے اُس کو وہ مرتبہ دیا ہے اوس کے نور سے عالم بنا ہے نہ کیوں کر دل لگا میں اس عیسیٰ ہوا سر اِرا لہی کا وہ محرم اوس سے مرتبہ پائے ہیں سب اوس سے سائیں بھین سنبھل کر شہر کون و مکان فخر رسولان خدا کے حکم سے خیل ملک نے نظر گر چہ تھا آدم کو سجدہ چمکتا تھا جو پیشانی میں اونی ثنا اُس کی بشر سے کب ادا ہو وہی ختمِ رسل ہے فخر کونین خدا نے اُمتِ حاصی کی خاطر نظیر اور کا ہوا ممنوع بالذات نگاہ لطف اس رِواپ کیجے حفاظت کیجے میری خدا سے اوں بھائی کی لغت کچھ پوری ہمیشہ </p>
--	--

وصلی اللہ تعالیٰ علی سیدنا و مولانا محمد و آلہ و صحبہ و علیہم السلام

2720

891551M

This book is due on the date
last stamped. A fine of 1 anna
will be charged for each day the
book is kept over time.

2

791501/11

۵۴۵
مکتبہ نوری

تفصیل نوری

Date	No.	Date	No.
27/9			